

ဥပေပြည်ရဲ့ - လဝန်းသာ

လှိုင်းကြားဖြူ (ဟူးရှိုး)

အခန်း (၁)

“ဆရာမ ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ကျန်သေးလား ခင်ဗျာ”

လက်ထဲတွင် မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသောပစ္စည်းများကို ထော်လာဂျီဂိတ် သို့ တစ်ခေါက်လာပို့စဉ် ရွာမှာ စီးနေကျ ထော်လာဂျီသမားလေးက လှမ်းမေးသည်။ ။

‘ပန်းမြတ်မွှေး’ ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းများကို ထော်လာဂျီနံဘေးတွင် ချရင်း ခဏအပန်းဖြေလိုက်သည်။ ။

“ကျန်တော့ ကျန်သေးတယ် ကိုမောင်ဆန်း၊ ရှင့်ထော်လာဂျီက ထွက် တော့မှာ လား”

“ထွက်တော့မထွက်သေးဘူး။ ကျွန်တော် ဈေးတောင်ဘက်မှာ ပစ္စည်းတွေ သွားတင်ရဦးမယ်၊ ဆရာမ ဝယ်စရာရှိတာအားလုံးသွားဝယ်ပြီး ပြန်လာစောင့်ပါလား၊ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတင်ပြီး လာခဲ့မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မဟုတ်ကဲ့လို့ လည်း မရတော့ပါ။ ‘ပန်းမြတ်မွှေး’ တာဝန်ကျသည့် ‘ကုန်းကော်’ ဆိုသည့် ရွာလေးသည် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း တွင် ရှိသောရွာငယ်လေးဖြစ်သော်လည်း တိုးတက်လွန်းသည့် ရွာလေးတော့ မဟုတ်ပါ။

အဓိကကတော့ ရိုးသားလွန်းပြီး ရောင့်ရဲလွန်းသည့် စိတ်ကြောင့် မ

တိုးတက်တာဟု ‘မွေး’ ကတော့ ယုံကြည်ပါသည်။ ရွာလေးက တိုးတက်မှုမရှိသော်လည်း ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေရှိသည်။ အရမ်းရိုးလွန်းတော့လည်း နံအသလိုဖြစ်နေသူများ လည်း ရှိသည်။

မွေးကတော့ ‘ကုန်းကော်’ အခြေခံပညာမူလတန်းကျောင်းမှ သုံးတန်းသင်ရသောဆရာမဖြစ်သည်။ သုံးတန်းသင်ရတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ကျောင်းရဲ့ ဆရာမလိုအပ်ချက်အရ အခြားသောအတန်းတွေကို တွဲကိုင်ပေးရတာ ရှိသည်။

ဤလိုအပ်ချက်ကတော့ အတော့်ကို ကြီးမားသည့် လိုအပ်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းစာသင်ခန်း (၄) ခန်းတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးအပါအဝင်မှ ကျောင်းဆရာမ (၃) ယောက်သာ ရှိသည့် အတွက် ဆရာမကြီးကလည်း မြို့ပေါ်က ဆရာမတွေလို ကျော့ကျော့မနေရရှာပါ။

သူငယ်တန်းသင်မယ့် ဆရာမမရှိလျှင် ဆရာမကြီးဆိုပြီး ဟိတ်ဟန်နှင့် မနေနိုင်ဘဲ ဝင်သင်ရသည်။ ဒီလိုပဲ .....ကိုယ့်ဆရာမတွေအချင်းချင်း နားလည်မှုနှင့် သာ လှည့်ပတ်သင်ရခြင်းမျိုးပါ။

တကယ်တော့ မွေးက မြို့ပေါ်မှာ ဈေးတက်ဝယ်ပေးတာ ရှားပါသည်။ လောက်ကိုင်မြို့ထဲမှာ နေသည့် နှစ်တန်းပြ ဆရာမ ဒေါ်သန်းသန်းအေးက လောက်ကိုင်မြို့စစ်တပ်ထဲမှာ နေသူဖြစ်သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ဆရာမကြီးက ကျောင်းအတွက် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းတိုင်းကို ဆရာမသန်းသန်းအေးနှင့် သာ မှာ တတ်ပါသည်။

ဈေးနေ့သည် ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် တိုက်နေလျှင် မွေးရယ်၊ သူနာပြုဆရာမလေး နှင်းသီတာရယ် ဈေးထဲ ခြေတိုအောင် ပတ်ကြသည်။ မဝယ်ဘဲ ဈေးမေးသည့် အခါမေးသလို အဝတ်အစားတွေစမ်းဝတ်ကြည့်ပြီး

မဝယ်တာလည်း ရှိသည်။ ။

သို့သော် ဈေးသည် တွေကတော့ မွေးတို့ ကို စိတ်မဆိုးကြပါ။ ရွာက စာသင်တဲ့ ဆရာမ။ ဆေးကုတဲ့ ဆရာမလေးဆိုသည့် လေးစားမှုတွေရှိ ကာ ဝယ်တာ၊မဝယ်တာ အပထား။ အဝတ်အစားသစ်တွေပေါ်တိုင်း...

“ဆရာမလေးတို့ ဒီနေ့ အသစ်တွေ ပါလာတယ်၊ ဟောဒီမှာ မဝယ်လည်း ရတယ်နော်”

ဟု ဟန်ဆောင်လောကွတ်မပါဘဲ ပြောတတ်ပါသည်။ ။

“ညီမကလေ... ဒီရွာမှာ တာဝန်ကျစတုန်းကဆိုရင် ပြန်တောင် ပြေးချင်တာပဲ မမရယ်၊ ညီမတို့ အိမ်ကလည်း ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်လုံး ကျောင်းတွေပဲ ဆက်တက်လာခဲ့တော့ ဒီလုပ်ငန်းခွင်ဆိုတာ ညီမအတွက် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံပဲ သိလား”

အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်တပြည့်နှင့် သားဖွားဆရာမလေးဖြစ်နေရှာသော ‘နှင်းသီတာ’ ကို မွေး ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ မီးရောင်နှင့် မြင်ရသော သူမရဲ့ ပါးပြင်လေးတွေက ဝင်းမွတ်နေသည်။ ။ ရှမ်းသွေးတစ်ဝက်၊ ဗမာသွေးတစ်ဝက် ရောနေသဖြင့် အသားဖြူပြီး ချောသောမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ။

ပထမဆုံးသော လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံဆိုတာကလည်း ဟုတ်ရှာမည်။ ။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဆရာမဆိုပေမယ့် ကျန်အချိန်မှာ ကလေးဆန်မှုများ မပျောက်ပျက်သေးချေ။

“ဒါနဲ့ မမက ... ဒီမှာ တာဝန်ကျတာ ကြာပြီလား”

“ဒီနှစ်ကုန်ရင်တော့ နှစ်နှစ်ပြည့်ပါပြီ၊ မမက ဆရာမ သက်တမ်းခြောက်နှစ်ရှိပြီး ရှမ်းပြည်တစ်ခွင် လှည့်ပတ်သွားနေတာလေ။ ကွတ်ခိုင်

ဘက်မှာ (၂) နှစ်၊ မိုင်းရှူးဘက်မှာ နှစ်နှစ်၊ ဒီမှာ နှစ်နှစ်လေ ...ဟဲ ဟဲ”

“ပျော်စရာကြီးလား”

ရယ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသောမွေးကို နှင်းသီတာက တအံ့တဩမေးသည်။
“လျှပ်စစ်အလင်းရောင်မရှိသော် လည်း သဘာဝအလင်းရောင်ဖြစ်သည့် လရောင်ဆမ်းသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုငေးရင်း...”

“အခုတော့ ပျော်တာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ကြုံတွေ့မှုတွေနဲ့ ဆိုရင် ဘယ် ပျော်စရာကောင်းပါ့မလဲ ညီမရယ်၊ မန်တုံဘက်မှာ တာဝန်ကျတုန်းက ဆိုရင် အလုပ်ထွက်ပြီး အရောင်းမြှင့်တင်ရေးတောင် ပြေးဝင်လုပ်ချင်တာ အဟုတ်”

“ဟင် ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နာမည်ကသာ မန်တုံဆိုပေမယ့် ဟိုးမန်ထုံဘေးမှာ ရှိတဲ့ ပလောင်ရွာလေးလေ ကိုယ်က လားရှိုးသူစစ်စစ်သာဖြစ်တာ ရှမ်းစကားဆိုတာ မတောက်တစ်ခေါက်။ ပလောင်စကားဆိုရင် ဝေးရော။ ဘာသာစကားမကျွမ်းကျင်မှု၊ ကလေးတွေ ကျောင်းမလာမှုတွေ... အို အစုံမှ ... အစုံပါပဲဟယ်”

“ဒါဆို ညီမ ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲဆိုတာ ဘာမှ မဟုတ်သေးဘူး ပေါ့နော် မမ”

ပြောနေရင်းနှင့် သီတာက သူရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ဘဝဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားသည်။

နှင်းသီတာကလည်း လားရှိုးသူနာပြုသင်တန်းကျောင်းက ဆင်းသည့် သားဖွားဆရာမလေးဖြစ်သည်။ ။ ဤရွာလေးတွင် တာဝန်စကျသည့် နေ့ကများ ဆိုလျှင် လိုက်ပို့ပေးသည့် မိခင်နှင့် ပြန်လိုက်ပြေးချင်သည့် အ

ထိ။ ဘာနှင့် တူသလဲဆိုတော့ ကလေးဘဝတုန်းက သူငယ်တန်းတက်မည့် သမီးဖြစ်သူကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးစဉ် သမီးကကျောင်းကို ကြောက်ပြီး မိခင်နောက် ဇွတ်ရော အတင်းအဓမ္မ ပြန်လိုက်ပြေးခဲ့သလိုမျိုးပေါ့။

သို့သော် လက်တွေ့ဘဝမှာ တော့ တာဝန်ဝတ္တရားဆိုတာနှင်းသီတာအတွက် ရှောင်လွဲ၍ ရသည် မှ မဟုတ်တာ။ မိခင်ဖြစ်သူက တိုင်းရင်းသူဆိုပေမယ့် မြို့ပေါ်မှာ လည်လည်ဝယ်ဝယ် ချက်ချက်ချာချာဆိုတော့...

“အေးရင်း ...အခုခေတ်မှာ ဝန်ထမ်းဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူးနော်။ သမီးကို အမေတို့ က လစာလိုချင်လို့ အလုပ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်အောင်လို့ ပြီးမှ ပိုက်ဆံအသုံးမလောက်လို့ ပြန်တောင်းလည်း အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ”

တကယ်လည်း ပြန်တောင်းသုံးနေရသည် က လတိုင်းလိုလိုပါပဲ။

“မမရေ ... စိတ်ညစ်ရာကြီး သိလား။ ဝန်ထမ်းလည်း ဖြစ်နေပြီ၊ အသက်လည်း ရနေပြီ။ ခုချိန်ထိ မိဘဆီမှာ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေရတုန်း”

ဟု နှင်းသီတာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ပြောခဲ့တာကို ပြန်ကြားယောင်ပြီး မွေး လွတ်ခနဲ ပြုံးမိသည် ။

ကိုယ့်လိုဝန်ထမ်းသက် အနည်းငယ်ရလာသူတောင် ညည်းညူနေရဆဲဆိုလျှင် သူမလေးအတွက်တော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပေ။

အမှန်တော့ ရွာက မွေးအတွက် ရွာထဲက အိမ်တစ်လုံးသက်သက် ဆောက်ပေးပါသည် ။ ရွာမှာ နေပြီး ကျောင်းတက်သူက မွေးတစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ဆရာမသန်းသန်းအေးတို့ က

လောက်ကိုင်မြို့ပေါ်က ဖြစ်သည်။ ။

ကျောင်းတက်ချိန်လာ၍ ကျောင်းဆင်းချိန် အိမ်ပြန်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။ မွေးနှင့် အတူ ရွာထဲက ကလေးမလေးတစ်ယောက် အဖော်လာအိပ်ပေးတတ်ပါသည်။ ။

သို့သော် ဒီနှစ်ဆန်းပိုင်းမှာ တရုတ်ပြည်သို့ ကြိုခုတ်လိုက်သွားသဖြင့် မွေးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကာလကလည်း စိုက်ပျိုးရေးကာလဖြစ်သလို၊ တရုတ်ပြည်သို့ အ လုပ်သွားလုပ်သည့် ကလေးများ များ သဖြင့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလာအိပ်ပေးပါဟု အကူအညီ မတောင်းချင်တော့ပေ။

ဒီလိုနှင့် နှင်းသီတာ ရွာမှာ တာဝန်ကျတော့ အိမ်က အဆင်သင့်မရှိသေး။ သူကြီးဦးစံလုကလည်း မွေးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသဖြင့် မွေးအိမ်မှာ နေရာခဏချပေးချိန်မှ စပြီး အတူတူနေထိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ မွေးကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်သည် မှ လွဲ၍ စိတ်သဘောထား ရိုးသားဖြူစင်လှသော နှင်းသီတာနှင့် နေရတာ ပျော်ပါသည်။ ။

“အင်း ...နှင်းသီတာ မှာ လိုက်တဲ့ အလှကုန်တွေ ဝယ်ရဦးမယ်၊ တော်သေးတယ် မေ့တော့မလို့ ၊ အင်း ... ဝင်းဝင်းမှာ က ဈေးမှန်တယ်၊ အဲဒီမှာ ပဲ သွားဝယ်တော့မယ်”

နှင်းသီတာအကြောင်း စဉ်းစားရင်းမှ နှင်းသီတာမှာ လိုက်သည့် အလှကုန်ပစ္စည်းများကို သတိရလိုက်သည်။ ။

ခါတိုင်း မွေး ဈေးဝယ်သွားရလျှင် နှင်းသီတာက အဖော်လိုက်ပေးတတ်ပါသည်။ ။ သို့သော် ယခုက ငှက်ဖျားစီမံချက်ဖြင့် မွေးတို့ ရွာနှင့် အ

တော်အတန်ဝေးပြီး အနည်းငယ်ခေါင်သောရွာများ သို့ ဆေးထိုးဆေး
ပေး လိုက်လုပ်နေရသဖြင့် ရွာမှာ တောင် မကပ်နိုင်ပေ။

ရွာစဉ်လှည့်ရင်း သူကြီးစီစဉ်ပေးသည့် အိမ်မှာ အိပ်ရသည် ဟု တွေ့
သည့် အခါတော့ ပြောပြရှာပါသည် ။ ဒီလိုအခက်အခဲတွေ များ နေပေမ
ယ့်လည်း မညည်းညူတော့သည့် နှင်းသီတာကို ချီးကျူးရမလို ဖြစ်နေ
တော့သည် ။

* * *

အခန်း (၂)

“ကိုမောင်ဆန်း ထော်လာဂျီမလာသေးဘူးလား ပီးမီး”

ထော်လာဂျီဂိတ်နားကို မွှေး ပြန်ရောက်လာတော့ ထော်လာဂျီကို မတွေ့သဖြင့် ဂိတ်နားက ခေါက်ဆွဲသည် ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မရောက်သေးဘူး ဆရာမ၊ ခေါက်ဆွဲ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပြင်လိုက်ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစပ်နည်းနည်းလျော့နော်။ ဗိုက်သိပ်မကောင်းလို့ ”

ပင်တီးသို့သွားသော ထော်လာဂျီက ရှားသည်။ ပင်တီးက တစ်ဆင့်မွှေးတို့ ရွာကို တစ်ဆင့်သွားဖို့ ကျတော့ ထော်လာဂျီဆုံဖို့ ဆိုတာ ပို၍ရှားသည်။ ပင်တီးက အသိအိမ်မှ ဆိုင်ကယ်နှင့် လိုက်ပို့ပေးကြတာများသည်။

မိုးတွင်းဆိုလျှင်တော့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ကို မလိုက်ရဲသလို ဆိုင်ကယ်လည်း ရွာထဲ သိပ်မလာတော့ချေ။ လမ်းက တောင်ဆင်း တောင်တက်တွေနှင့် လမ်းက မြေနီလမ်းကျဉ်းဘေးမှာ ချောက်ရှိသည့် အခါလည်း ရှိတာမို့ အန္တရာယ်များ လှသည်။

ဒါတောင် ပုံမှန်အချိန်ဆို မွှေးလည်း လာဖြစ်မည်မထင်ပေ။ ယခုက မိုးတွင်းမို့ လမ်းအခြေအနေက ဆိုးဝါးလွန်းလှသည်။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ဆက်တိုက်နေပွင့်ထားသဖြင့် လမ်းက ခြောက်သွေ့သွေ့ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းမှာ လည်း ဆုပေးပွဲ၊ ဝါဆိုပန်းကပ်စသည် တို့ ကို တပေါင်း တစည်းတည်း လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကျွေးရေးမွေးရေးအတွက် ဝယ်ခြမ်းဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ။

“အပြန်မိုးရွာရင်တော့ ပင်တီးမှာ ပစ္စည်းတွေထားခဲ့ပြီး လူပဲ ပြန်ခဲ့ နော် မွေး၊ ပြီးမှ ရွာကလူတွေကို လွှတ်ပြီး ယူခိုင်းလိုက်မယ်”

ဟု ဆရာမကြီးက မှာ ထားသဖြင့် အပြန်ခရီးကို မွေးက အဲဒီလောက် မပူလှပါ။ ရွာဘက်မှ လူတွေ လာမကြိုလည်း ပင်တီးက ရွာသားတွေ ပစ္စည်းများ ကျောင်းအရောက် ပို့ပေးတတ်ပါသည်။ ။

“ဆရာမ ...ဈေးမလာဖြစ်တာ ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် ပီးမီး၊ အခုက ဆရာမကြီး အိမ်မှာ လည်း မှာ လိုက်တာ လုပ်ပေးရင်းနဲ့ ဆိုတော့ ဒီပဲ ဝယ်လိုက်တာ”

“အော့...အော့”

ရှမ်းပြည်က ရွာတွေမှာ ပဲ ရွာစဉ်ပတ်နေခဲ့လို့ လားမသိ မွေးလည်း ရှမ်းစကားကို ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်နှင့် ပြောတတ်နေပါပြီ။

ထို့ပြင် ရှမ်းပြည်မှာ က ထုံးစံလိုလို ဖြစ်နေသည့် အလေ့အထလေးတွေ ရှိပါသည်။ ။ ရှမ်းတောသည် တွေ့ဆုံမှာ ပစ္စည်းသွားဝယ်လျှင် အခြားသောဘာသာစကားတွေနှင့် ဝယ်လျှင် တစ်ထောင်လို့ ပြောသည့် ဈေး ဘယ်တော့မှ မလျော့ပေးတတ်ပါ။

ရှမ်းစကားနှင့် ဝယ်ပြောမှ ဈေးအလျော့အတင်း ပြောလို့ ရသည်။ ။ တစ်ထောင်ကို ခုနစ်ရာ၊ ငါးရာအထိ လျော့ပေးလျှင် ပေးတတ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ငါးရက်တစ်ဈေးတွင် ရှမ်းတိုင်းရင်းသူ၊ တိုင်းရင်းသားတို့ ၏ ဘာသာစကားမှာ ဟိုမှာ ဒီမှာ အဖုံဖုံကြားရတတ်ပါသည်။ ။

“ဟော ...ဆရာမ ကိုမောင်ဆန်းထော်လာရှိ လာပြီ”

“အိုး”

ခေါက်ဆွဲစားပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်နေစဉ်
ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှင်အပြောကြောင့် မွေးလှည့်ကြည့် လိုက်တော့ လန့်သွား
ကာ လက်ထဲက ရေနွေးပန်းကန်လုံးကို ကမန်းကတန်း ချလိုက်သည်။ ။

ဘုရားရေ ...

ထော်လာရှိနောက်ပိုင်း၌ ပစ္စည်းတွေ အမို့အမောက်ဖြစ်နေသဖြင့်
မွေး လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပစ္စည်းတွေက ပြောင်းအိတ်၊ ဓာတ်မြေသြ
ဇာအိတ်တွေ ဖြစ်သည်။ ။ ဤကဲ့သို့ စိုက်ပျိုးရေးပစ္စည်းများ တင်ထားလျှ
င်တော့ မွေးတို့ အတွက် ဘုရားတရမည့် ကိန်း ဖြစ်သည်။ ။

ထော်လာရှိနောက်ပိုင်းမှာ တင်ထားသည့် စိုက်ပျိုးရေးပစ္စည်းများက
လေးပါသည်။ ။ ဝိတ်လည်း များ ပါသည်။ ။ လမ်းခရီးကောင်းသည့် ရက်
တွေတောင် ကုန်းတက်ဆိုလျှင် လူဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရပါသည်။ ။

ယခု လမ်းက ကောင်းလှသည် လည်း မဟုတ်၊ ပင်တီးဘက်သွား
သော ထော်လာရှိဆိုတာကလည်း ရှားလွန်းပါသည်။ ။ နေ့တိုင်းအကူးအ
လူး လုပ်နေသည့် ကိုမောင်ဆန်းရဲ့ ထော်လာရှိကလည်း နှစ်ရက်သုံးရ
က်လောက်ကတည်းက ကြိုပြောထားကာမှ တော်ကာကျသည်။ ။

မွေး ဂိတ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ကြည့်ရုံမှ တစ်ပါး ဘာမှ မတ
တ်နိုင်တော့ပေ။

“ဆရာမ ပစ္စည်းတွေ ကုန်ပြီလား”

ကိုမောင်ဆန်းက မွေးရဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ထော်လာရှိဘေးစုပုံပြီး
မေးလေသည်။ ။

“အကုန်ပဲ၊ ပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းပါလား ကိုမောင်ဆန်းရယ်၊ ဒါတွေက ပင်တီးထိလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရဲ့ ၊ တုန်ဟု နုံးတင်ပါ”

“အမယ်လေး တော်သေးရဲ့ ”

ကိုမောင်ဆန်းက မွေး သက်ပြင်းချတာကို နားလည်သည့် ဟန်နှင့် ရဲ နေသောသွားတွေပေါ်အောင် တဟားဟားရယ်လေသည် ။

ကိုမောင်ဆန်းက ရှမ်းဖြစ်သော်လည်း လူရည်လည်သည့် ရှမ်းမို့ အ လုပ်ဖြစ်သည် ။ မြို့ပေါ်ရောက်လျှင် မြန်မာစကားမွတ်အောင် ပြောတတ် သဖြင့် ရွာကလူတွေအတွက် အားကိုးရာဖြစ်သည် ။

စပါးတွေ၊ ပြောင်းတွေ၊ ဂျုံတွေ မြို့ပေါ်တက်ရောင်းဖို့ ဆိုလျှင် ကို မောင်ဆန်းကို အားကိုးကြပါသည် ။ ကိုမောင်ဆန်းတွင် ရှမ်းအခေါ် အို က်ဆန်းဟု အမည်ရှိသော်လည်း မွေးတို့ ဝန်ထမ်းတွေ တော်တော်များများကတော့ ကိုမောင်ဆန်းဟု ခေါ်တတ်ကြပါသည် ။

“ဒါဆို သွားတော့မလား”

မောင်းသူဘေးမှာ တက်ထိုင်ဖို့ ပြင်လိုက်တော့...

“နေပါဦး ဆရာမ၊ ခရီးကြုံလိုက်ချင်လို့ တဲ့ လူတစ်ယောက်စောင့်ရ ဦးမယ်”

“ဟင်”

“ခဏလေးပါ ဆရာမရဲ့ ... လာတော့မှာ ပါ၊ ဟော ... ဟိုးမှာ လာနေ တဲ့ လူပဲ ဆရာမ”

ကိုမောင်ဆန်းက မွေးအား တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောရင်း ဈေးထဲ

မှာ ထွက်လာသည့် ခမောက်ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ။

စောစောတုန်းက တက်ထိုင်ဖို့ ပြင်နေသော မွေးလည်း တက်မထိုင်ဖြစ်တော့ပါ။

လမ်းကြိုလိုက်မည်ဆိုသောသူမှာ အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ ခမောက်ဆောင်းထားသဖြင့် မျက်နှာကို ကောင်းစွာမမြင်ရပေ။

ပင်နီရှမ်းအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အပေါ်မှာ သားရေဂျာကင်အညိုကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ။ သားရေလွယ်အိတ်တစ်ခုကိုလည်း တစောင်းလွယ်ထားပါသေးသည်။ ။

လက်ထဲတွင် ဂျပ်ဖာအကြီးကြီးကို ပွေ့လာသဖြင့် ကိုမောင်ဆန်းက သွားကူသယ်ပေးနေသည်။ ။

အနီးသို့ရောက်တော့ ထိုဂျပ်ဖာအကြီးကြီးကို ထော်လာဂျီပေါ်သို့ ခဲရာခဲဆစ်တင်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ပြုတ်မကျစေရန် ကြိုးနှင့် ခပ်တင်းတင်းချည်နေသည်။ ။

မွေးက ကိုမောင်ဆန်းလုပ်ကိုင်နေသမျှကို မော့ကြည့်နေစဉ်

“ဟင်”

“ဆရာမမွေး”

“ဆရာမ ပန်းမြတ်မွေး ဟုတ်တယ်မလား၊ ဆရာမ ... ကျွန်တော်”

ကတုန်ကယင်စကားတွေဆိုလာသူကို မွေး အံ့သြစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရှင်းလင်းဖြူနုသော မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်လိုက်ရသည့် အခါ ...

“အို”

“ရှင် ...ကိုသုတ ...ကိုသုတလင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမမွေး၊ ကျွန်တော် သုတလင်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသေးတယ်နော့”

ဝမ်းသာအံ့ဩစွာ ပြောလိုက်သံကြောင့် မွေး နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည် ၊ ချိုရုရှဲဝဲတဲအသံက သူပဲဆိုတာ သေချာစေပါသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူလေးပါး၊ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည် များကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပေ။ ပန်းမြတ်မွေးရဲ့ အကြည့်မှာ သုတလင်းပဲ ရှိနေသလို သုတလင်းရဲ့ အကြည့်မှာ လည်း ပန်းမြတ်မွေးပဲ ရှိနေလေသည် ။

“ဆရာမ ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“ရှင် ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မမျှော်လင့်ထားသော နေရာတစ်နေရာတွင် လာရောက်တွေ့ဆုံကြသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် မေးခွန်းထုတ်ရင်း ကိုယ့်မေးခွန်းကို ကိုယ်သဘောကျကာ ပြိုင်တူရယ်မိကြသည် ။

လွန်ခဲ့သော (၆) နှစ်ခန့်က မွေးတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသော သုတလင်းနှင့် ယခုတွေ့နေရသော သုတလင်းမှာ များစွာကွာခြားလျက် ရှိနေပါသည် ။

လွန်ခဲ့သောရှစ်နှစ်ခန့်ကကဲ့သို့ပင် မျက်နှာထားချို့ပုံနှင့် နုဖတ်နေပုံမှာ မပြောင်းလဲပေ။

“ဆရာမတို့ သွားရအောင်ဗျ”

ကိုမောင်ဆန်း၏ သတိပေးစကားကိုကြားမှ နှစ်ယောက်သား တစ်

ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိလက်လွတ်ကြည့်နေမိခြင်းမှာ အကြည့်သိမ်းလိုက်သည်။ ။

ကိုမောင်ဆန်း၏ ဘေးတွင် သူက ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ဘေးတွင် မွေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ထော်လာဂျီစက်သံက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းမောင်းထွက်လာသည်။ ။

ရှေ့ဘက်ထော်လာဂျီစက်ခေါင်းမှ မီးခိုးလုံးခပ်မည်းမည်းတွေကိုကြည့်နေရင်း အတွေးတွေက မထင်မှတ်လောက်အောင် နှုတ်လန်းဆန်းသွားခဲ့ကာ...

“ဒီမှာ ပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး သိလား၊ ကိုသုတ”

“ကျွန်တော် လားရှိုးမြို့ရောက်တိုင်း ဆရာမမွေးကို သတိရနေကျ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒါ ဆရာမမွေးရဲ့ မြို့ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ တင် ကျေနပ်ခဲ့တာပါ”

တစ်ယောက်ဆိုလိုရင်း တစ်ယောက် နားလည်စွာ အကြည့်တွေကို လွဲလိုက်ပေမယ့် တူညီနေတာကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အတိတ်ကို ရောက်သွားခဲ့ကြလေပြီ။ အတိတ်ဆိုတာ အရိပ်လိုပဲ လိုက်ပါတတ်စမြဲ မဟုတ်လား။

* * *

အပိုင်း (၁)
ညမှာ ထိန်လင်း လပြည့်ဝန်း
အခန်း (၃)

“ဟေး မွေး ... ငါတို့ ဒီမှာ ”

အသံပြကြီးနှင့် အော်၍ လက်လှမ်းပြနေသော မိမိဦးကိုကြည့်ပြီး
ဆွေဆွေအုန်းက ...

“အဲဒီ ရှင်မိတို့ များ အသံသိပ်ပြတာပဲ၊ ငါတို့ ကျောင်းသား ယူနီယံ
တွေ့ဆုံပွဲကျရင် ဒီမိန်းမကိုပဲ အနောင်ဆာ လုပ်ခိုင်းရမယ်”

“အမယ်လေးတော် ... လုပ်ပါနဲ့ ၊ တော်ကြာ ကျောင်းသားတွေအား
လုံး ထွက်ပြေးကြဦးမယ်”

“ဟီး ..ဟီး... ဟုတ်တယ်”

ပန်းမြတ်မွှေးရဲ့ စကားကို ဆွေဆွေအုန်းက တဟီးဟီးနှင့် ထောက်ခံ
သည် ။

မိမိဦး၊ သူဇာနှင့် သင်္ဂီတို့ က ပင်မဆောင်အောက်ထပ်က ခုံပေါ်တွင်
တီဗွီကြည့်နေကြသည် ။ တီဗွီကြည့်တယ်ဆိုတာထက် ပန်းမြတ်မွှေးနှင့်
ဆွေဆွေအုန်းကို စောင့်နေခြင်းဆိုတာက အသေအချာ။

“အမယ်လေးဟယ် နင်တို့ ကို စောင့်နေရတာ ဒီမှာ သစ်ကုလားအုပ်
ဖြစ်နေပြီ သိလား မယ်မွှေးတို့ ”

“ဟုတ်ပါ့ဟယ် စားအနောက်၊ သွားအနောက်၊ သေ သူများ အရင်ဆိုတာ နင်တို့ အတွက် ထားခဲ့တဲ့ စကားပုံဖြစ်မယ်”

“အေးပေါ့ဟယ် .... နင်တို့ က ဦးတဲ့ အခါတော့လည်း ပြောထားပေါ့ဟွန်း”

“ဒီနေ့ ကျူတိုရီရယ်ရှိတယ် မဟုတ်လားဟ။ နင်တို့ စာတွေ ရကြပြီလား”

စာနှင့် ပတ်သက်လျှင် အမြဲတမ်း စိုးထိတ်တတ်သော ပန်းမြတ်မွှေးက ကျက်စာစာအုပ်ကိုထုတ်ရင်း မေးသည်။ ။

ဒီတော့မှ ...

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်”

“ဒီနေ့ သမိုင်းကျူတိုမဟုတ်လား၊ ငါတို့ တော့ သမိုင်းဆရာဗျင်းတာခံရတော့မယ်”

“ဟာ ... မနေ့ကတည်းက ငါ နင်တို့ ကို သတိပေးတာပဲ၊ ဒီနေ့ သမိုင်းကျူတို ရှိပါတယ်ဆိုတာကို၊ တကယ်ပဲ”

“အခုမှ တော့ ပူပူဆူဆူလာလုပ်မနေနဲ့ ၊ ဟေ့ ... ကြည့်မနေနဲ့ တော့၊ သွားမယ် (၉) နာရီထိုးတော့မယ် ဦးနှောက်ထဲရှိသလောက်ဖြေတာပေါ့”

သင်္ဂီက နာရီကိုငုံကြည့်ပြီး စာအုပ်ထုတ်ကာ အပြူးအပြဲဖြစ်နေသူတွေကို ဆော်ဩလိုက်သည်။ ။

စာသင်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာစဉ် ပန်းမြတ်မွှေးက စာကျက်မလာသော သူငယ်ချင်းတွေကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ။

သူတို့ ဦးနှောက်ထဲရှိတာ ဖြေမှာ မဟုတ်။ ဆရာလစ်တာနှင့် သူမကို

ပြခိုင်းမည်။ မှားမှားမှန်မှန် အားလုံးကူးချကြမည်။

“ဟာ ... စာတွေ တယ်ကြိုးစားလှချည်လား”

“အဲဒီလောက် မလုပ်နဲ့ နော်၊ ဖိုင်နယ်မှာ တိုင်ကွယ်ရုံမကဘူး၊ ပုလင်း ဖင်ပါ တိုးလာဦးမယ်”

“သေနာကျ”

“ကောင်စုတ်တွေ”

လမ်းသွားရင်း စာအုပ်ငုံဖတ်နေကြသော ပန်းမြတ်မွှေးတို့ အုပ်စုကို ကောင်လေးတချို့က စနောက်သွားကြသည် ၊ ဖိုင်နယ်ကျောင်းသူတွေ ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သော ပန်းမြတ်မွှေးတို့ အုပ်စုက ကျောင်းအထာကို နပ်နေကာ ကောင်လေးတွေ အော့ကြောလန်ဖြစ်သည် ။

အလှမမက်တာ၊ အစားကြီးတာ၊ အပျင်းကြီးတာ စသည် ... စသည်တို့ ကြောင့် ကောင်လေးတွေကလည်း ပန်းမြတ်မွှေးတို့အုပ်စုကို ဝေးဝေးက ရှောင်ကြပါသည် ။ ဒါကြောင့် ပင် တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ စွာကျယ်စွာကျယ် ရန်တွေ့တတ်ခြင်းကြောင့် လည်း ပါသည် ။

“နေပါဦး ... ညည်းတို့ က ဘာလို့ နောက်ကျနေကြတာလဲ”

စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်စဉ် အခန်းပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသည့် ဆရာက သူမတို့ အုပ်စုကို မျက်နှာခပ်ထန်ထန်နှင့် မေးလေသည် ။

ဆရာ၊ ဆရာမတွေက၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်တို့ သတိပေးထားခဲ့ပုံ ရသည် ။ ဘယ်ဆရာ၊ ဆရာမများက မွှေးတို့ အုပ်စုကို အလစ်မပေးရဲသလို မျက်နှာသာလည်း မပေးရဲပေ။

“သွား ... အထဲဝင် မျက်နှာပိုးက မသေဘူး”

ဒီသမိုင်းဆရာကတော့ အဟောက်အဟမ်း တော်တော် တော်သည်။ အခန်းထဲမှာ စာဖြေနှင့် နေပြီဖြစ်သော ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက သူမတို့ အုပ်စုကို ဆရာဆူလိုက်တာ ပြီးစိစိနှင့် ကြည့်ပြီး စာဆက်ဖြေ နေကြသည်။

မွေးထင်ထားသည့် အတိုင်း ဟိုလေးယောက်က မွေးကို တစ်ဖက်ထိ ပ်မှာ ထားပြီး အစဉ်လိုက် ကူးချသွားလိုက်ကြသည်။

မွေးမှာ ဆရာသိအောင်လည်း မပြောရဲ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေမို့ မပြောရက်နှင့် ဒီလိုပဲ ကျူတိုရီရယ်ဖြေတိုင်း ကြုံရဆုံရများ ဖြစ်နေလေ သည်။

ဒီတော့ ကြာလာတော့လည်း အကျင့်ဖြစ်သွားသလိုလို ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ဟိုမှာ စာအသစ်ကပ်နေတယ် ဘာလဲမသိဘူး သွားစပ်စုရ အောင်”

“ဒါပဲ...”

ကျုပ်တို့ အခန်းထဲက ထွက်တော့ သူဇာက Notice book ကပ်ထား ရာဆီသို့ သွားသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မျက်စောင်းထိုးရင်း သူ့ နောက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ဒီမှာ ‘အသုံးလုံး’ အတွက် လုပ်အားပေး ဆရာ... ဆ ရာမတွေတဲ့ ၊ လုပ်အားပေးချင်တဲ့ သူတွေ ဌာနမှာ ဒါမှ မဟုတ် ကျောင်း သားရေးရာဌာနမှာ နာမည်စာရင်းပေးလို့ ရတယ်တဲ့ ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“ဖယ် ... ဖယ် ... ငါလည်း ကြည့်ဦးမယ်”

မွေးက ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်နေသော သူ့ဇာတိကို ဘေးသို့တွန်းဖယ်ကာ ကြော်ငြာစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဟယ် ... ဟုတ်တယ်ဟ၊ အယောက်တစ်ရာ့ငါးဆယ်တောင်ဆိုပါလား”

“ကျောက်မဲခရိုင်ဆို ဝေးမှ မဝေးတာ”

“ဘယ်နေ့တဲ့ လဲ”

“မတ်လ(၃၁) ကနေ မေ (၁၅) ရက်နေ့ထိတဲ့ ၊ (၄၅) ရက်ပေါ့၊ ခရီးစရိတ်လည်း ပေးမှာ တဲ့ ဆရာ”

“အသာနေစမ်းပါ၊ အဲဒါက စာမေးပွဲက ဖင်နားကပ်နေပြီဆိုတာကိုလည်း သတိရကြပါဦး”

“အဲဒီမိဦးကလေ ... သူများ တွေ လေးလေးနက်နက်ပြောတိုင်း အမြဲတမ်း ခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်ပစ်လိုက်တာချည်းပဲ”

ကြော်ငြာသင်ပုန်းရှေ့က ထွက်လာကြတော့ ကဖျက်ယဖျက်စကားပြောနေသော မိမိဦးကို ပန်းမြတ်မွေးက မျက်စောင်းထိုးပြောသည်။ ။ ဒါကိုပဲ မိမိဦးက ထူးဆန်းစရာလိုလိုနှင့် ကြည့်ပြီး ...

“အမယ် ... အမယ် လာသေးတယ် ငါ့ကိုများ ကဖျက်ယဖျက်တဲ့ ၊ နင် ဘယ်တုန်းက ကျောင်းရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေမှာ ပါခဲ့ဖူးလို့ လဲ၊ အခုမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အသံကောင်းထဟစ်မနေနဲ့ ”

“တော်ကြစမ်းပါဟယ် ... နင်တို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ရန်ဖြစ်စရာ အကြောင်းတွေပဲ လိုက်ရှာနေ”

“ရှာနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဆွေအုန်း ... စောစောတုန်းက ‘အ၊

သုံးလုံး’ နာမည်စာရင်းပေးဖို့ က ဘယ်နေ့နောက်ဆုံးတဲ့ လဲ”

ဇာတ်လမ်းကို ဖြတ်ချလိုက်သော်လည်း ပန်းမြတ်မွှေးက ဖျက်ချမခံဘဲ ဆွေဆွေအုန်းကို ထပ်မေးနေသဖြင့် အခြားသော သူငယ်ချင်းတွေက ပန်းမြတ်မွှေးကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်သည်။

“၂၆ ရက်နေ့တဲ့ ”

“ဒီမှာ နင်တို့ အသုံးလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟို ... ‘ဘယ်သူပြိုင်လို့ လှပါတော့နိုင်’ ဇာတ်ကား ကြည့်ဖူးကြတယ်ဟုတ်”

“ကြည့်ဖူးသားပဲ”

ခုထက်ထိ ဘုကန့်လန့်ဖြစ်နေသော မိမိဦးကို ပန်းမြတ်မွှေးက လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ ဒီမိန်းမ သူ့ကို မကျေလည်သေးတာ နားလည်သော်လည်း နားလည်အောင် ရှင်းပြမနေအားပေ။

ပင်မဆောင်ရွက်ထွက်တော့ ကျောင်းပြင်သို့ ရှေ့ဆက်မထွက်ဘဲ ..

“အဲဒီဇာတ်ကား ၁၉၆၄ ခုနှစ်ဝန်းကျင် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ စာတတ်သူဦးရေ မြင့်တက်ဆုံးကာလဆိုတာကော သတိရကြလား”

“ဘာလို့ ရရမှာ လဲ၊ အဲဒီတုန်းက သူဇာဆိုတဲ့ ငါတောင်ဘယ်သူ့ဗိုက်ထဲ ဝင်စားရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် တခြားဘဝမှာ သားနဲ့ မယားနဲ့ ပျော်နေချင်ပျော်နေဦးမှာ ”

“ဟား ... ဟား”

“တော်စမ်းပါ သူဇာရယ် ... ငါက စကားကောင်းပြောမလို့ ပါဆို၊ နင်တို့ ခဏလေးတောင် နားမထောင်ပေးချင်ကြဘူးလား။ ငါခါတိုင်းလိုပဲ စနောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး နော်”

“အတည်ကြီးလား”

“လာ ...ဟိုမှာ သွားထိုင်ပြီး ငါ အေးအေးဆေးဆေးပြောစရာရှိသေးတယ်”

ခါတိုင်းလို ဗရတ်ကျသည့် အရိပ်အယောင်ရှိမနေသဖြင့် ကျန်သူငယ်ချင်းများက ယုံရခက်ခက်နှင့် ပန်းမြတ်မွှေးနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ပန်းမြတ်မွှေးဆိုတာကလည်း သူတို့လိုပဲ ထူးမခြားနားစွာ ဗရတ်ကျတတ်သော မိန်းမလေးဖြစ်နေသဖြင့် ယုံရခက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းရှေ့အဝိုင်းရှေ့ ဝန်းကျင်က အုတ်ခုံမှာ သုံးယောက်ကပ်ညှပ်ထိုင်ပြီး ပန်းမြတ်မွှေးနှင့် သင်္ကေတ မတ်တတ်ရပ်လျက်။

“ငါတို့ ကျောင်းရဲ့ အခြားလုပ်ဆောင်ချက်ကို ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်းမပြုခဲ့တာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ‘အသုံးလုံး’ လုပ်ငန်းစဉ်ကိုတော့ ငါ စိတ်ဝင်စားတယ် သိလား။ အဲဒီ ‘ဘယ်သူပြိုင်လို့ လှပါနိုင်’ ဇာတ်ကားလေးကိုကြည့်ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ရွာက အဘိုးအဘွားတွေကို စာသင်တာမြင်တော့ အားကျတယ်၊ ပီတိဖြစ်တယ်”

“ ... ”

ပန်းမြတ်မွှေး အတည်ပြောနေတာဟု နားလည်စပြုလာသော တခြားသူငယ်ချင်းတွေက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးကြသည်။

“ငါတို့ လည်း လုပ်အားပေးလိုက်ကြဖို့ စာရင်းပေးကြရအောင်လား”

“ဟင်”

“ဟမ်”

“အာ”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဟင်၊ ဟမ်ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

“ငါ စ,နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီအ, သုံးလုံး လုပ်ငန်းစဉ်နဲ့ ကြုံတယ်ဆို ကတည်းက ငါတို့ ကုသိုလ်ကံထူးလို့ လို့ ငါကတော့ ယူဆချင်တယ်၊ နင် တို့ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီလိုပါဝင်ရဖို့ ငါတို့ ရှေ့က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အစ်ကို အစ်မတွေလည်း မျှော်မှန်းခဲ့ကြမှာပဲ”

“ဒါတော့ ငါလည်း ထောက်ခံတယ်၊ အဘိုးအဘွားတွေကို စာသင်တဲ့ အ,သုံးလုံစာတတ်မြောက်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်မှာ ပါဝင်ရဖို့ ဆိုတာ နံပါတ် တစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မွေးပြောခဲ့သလို တို့ ရှေ့က အစ်ကိုအစ်မတွေ ပါဝင်ခွင့်မရဘူး၊ တို့ တစ်တွေ ကုသိုလ်ကံထူး လို့ လို့ ပြောရမှာပဲ”

ပန်းမြတ်မွှေးဘေးမှာ ရပ်နေသော သင်္ဂီကပါ အားတက်သရော ဝင်ပြောလာသဖြင့် ထိုင်နေသူသုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်ကြသည်။ ။

လေးဆယ့်ငါးရက်ခရီးကို အိမ်က ခွင့်ပြုဖို့ မပြုဖို့ ဆိုတာကလည်း မ သေချာ။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ကျောင်းရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေမှာ တစ်ခါ မှ မပါခဲ့ဖူးကြသဖြင့် စဉ်းစား၍ မရသေးပေ။

“ကဲပါ ... နင်တို့ စဉ်းစားကြပါဦး၊ နင်တို့ စဉ်းစားပြီးမှ ငါတို့ နာမည် စာရင်းသွင်းပေးကြရအောင်၊ မနက်ဖြန်တော့ အဖြေရအောင် စဉ်းစားခဲ့ နော်။ သောကြာနေ့ကစပြီး ငါတို့ ကိုယ်ပိုင်စာကျက်ချိန် ဖြစ်သွားပြီး”

စာမေးပွဲဖြေရန် တစ်ပတ်အလိုတွင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ အတွက် ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်ချိန်များ ပေးထားသဖြင့် ကျောင်းသို့ လာစရာ မလိုတော့ပေ။

စာမေးပွဲဖြေမှ သာ ကိုယ်ဖြေရမယ့်စာမေးပွဲခန်းနှင့် ခုံနံပါတ်သွားရှာပြီး ဖြေရုံပဲမို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံဖို့ ကတော့ မလွယ် တော့ပေ။

“ငါကတော့ စာရင်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ နင်တို့ တွေကိုလည်း လိုက်စေချင်တယ်လေ၊ ကုသိုလ်တွေထဲမှာ သူများ ပညာတတ်အောင် သင်ပေးရတဲ့ ကုသိုလ်ကလည်း ပညာပါရမီမြောက်တယ်တဲ့ ၊ နောက်ဘဝ ငါတို့ ဒီထက်ညက်ကောင်းမှာ ပေါ့”

ထိုစကားက မိမိဦးရဲ့ အရှိက်ကို ကောင်းစွာထိသွားခဲ့သည် ။ မိမိဦး က စည့်သူရယ်ပါ။ အိမ်မှာ အမြဲတမ်း ဆူခံနေရတာကတော့

“အရင်ဘဝက ပညာပါရမီက နည်းခဲ့တာကို၊ အားနည်းခဲ့တာကိုး”

* * *